

KREMIZION.

Τὸ κρεμίζιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ μὲν βιομηχανία χρεωστέει μίαν ἐκ τῶν λαμπροτάτων καὶ θελκτικῶν κοκκίνων βαφῶν τῆς, οἱ δὲ ζωγράφοι τὸ ἀμίμητον ἐκεῖνο χρῶμα, τὸ ὁποῖον μηγνύοντες μετ' ἄλλων μεταχειρίζονται πρὸς παράστασιν σαρκός, προέρχεται ἐκ τοῦ σώματος μικροῦ τινος ἐντόμου, γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Κόκκος κάκτου· φαίνεται ὅτι οἱ Μεξικανοὶ πρῶτοι εὔρον τὴν χρῆσιν τοῦ μικροῦ τούτου ἐντόμου, ἐπειδὴ ὅτε οἱ Ἴσπανοὶ κατέκτησαν τὴν χώραν ἐκείνην εὔρον τὸν κόκκον ἐπιμελῶς τρεφόμενον εἰς κήπους κάκτου ἢ νοπαλερίας, ὡς οἱ Μεξικανοὶ ὀνομάζουσιν αὐτούς. Τὰ ζώφια, ἐξ ὧν προέρχεται τὸ κρεμίζιον εἶναι πολὺ μικρὰ καὶ εὐθραυστα· τὸ ἀρσενικὸν ὁμοιάζει μὲ μικρὰν μυῖαν ἢ σκνίπα, ἔχει τὰς πτέρυγας ἀναλόγως μεγάλας καὶ τὰ ἐπίκρια ἢ κεράτια μακρὰ, τὸ δὲ θῆλυ εἶναι μὲν καλόσχημον ἀλλὰ δὲν ἔχει πτέρυγας καὶ τὰ κεράτια του εἶναι μικρὰ. Ἐν ἀρχῇ ὅμως, ἅμα ἐκκολαφθῶσιν, εἶναι καὶ τὰ δύο, καὶ τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ, ὅμοια, ὄντα ἀμφοτέρα σχήματος ὠσειδοῦς καὶ σμικρότατα· τότε τρώγουσι μετὰ πολλῆς ἀδηφαγίας καὶ αὐξάνουσιν ἐπὶ ἐβδομάδας τινάς, μετὰ τὸ τέλος τῶν ὁποίων μεταμορφοῦνται τὸ μὲν ἀρσενικὸν εἰς μυῖαν, τὸ δὲ θηλυκὸν ἀλλάζει τὸ δέρμα, προσκολλᾶται καλῶς ἐπὶ τοῦ φυτοῦ καὶ ἀρχίζει νὰ γεννᾷ ὡὰ κατὰ μεγάλην ποσότητα. Τὰ ὡὰ του ταῦτα ἀφοῦ καλύψει μὲ τὸ σῶμά του ἀποθνήσκει εἰς ταύτην τὴν θέσιν, σχηματίζον οὕτω διὰ τοῦ νεκροῦ του στέγην προφυλάττουσαν τὸ σπέρμα του.

Οἱ Ἴσπανοὶ πρῶτοι ἔφερον τὸ κρεμίζιον ἐκ Μεξικοῦ εἰς Εὐρώπην, καὶ ἐκράτησαν τὸ μονοπώλιον αὐτοῦ ἐπὶ μίαν καὶ ἐπέκεινα ἑκα-

τονταετηρίδα. Περὶ τὰ τέλη ὅμως τοῦ παρελθόντος αἰῶνος τὸ μονοπώλιον κατεστράφη, οἱ δὲ λοιποὶ Εὐρωπαῖοι ἤρχισαν νὰ λαμβάνωσι γινῶσιν τῆς καλλιέργειας του. Τὸ 1776 ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις διενόηθη νὰ εἰσάξῃ, εἰ δυνατόν, τὸ ἔντομον καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ κατασκευὴν τοῦ περιφῆμου καὶ λαμπροῦ κοκκίνου χρώματος εἰς τὴν νῆσον τοῦ Ἁγ. Δομίγγου. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔπεμψεν εἰς Μεξικὸν μὲ ὁδηγίας μυστικὰς τὸν Κ. Θιερρὺν Μονεμβίλλην, ὅπως εἰ δυνήθη κατορθώσῃ τὴν μεταφορὰν ἐντόμων εἰς τὴν νῆσον ἐκείνην. Ὁ Μονεμβίλλης λοιπὸν ἀνεχώρησε τὸν ἰανουάριον τοῦ ἐπομένου ἔτους καὶ ἔφθασεν εἰς Μεξικὸν, ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν ἀποστολὴν του. Γινώσκων ὅμως τὴν ζηλείαν τῶν Ἴσπανῶν, οἵτινες ἀφεύκτως θὰ τὸν ἐφυλάκιζον ἂν ἐνόουν τὸν σκοπὸν του, προσεποιήθη τὸν ἀσθενῆ καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τὰς ἰσπανικὰς ἀρχὰς τὴν ἀδειαν νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ κάμῃ χρῆσιν τῶν λουτρῶν τοῦ περιφῆμου ποταμοῦ Μαγδαληνῆ. Λαθὼν τὴν ἀδειαν ἀμέσως ἤρχισε νὰ ὁδοιπορῇ πρὸς Γουαναξάκαν, μετὰ σπουδῆς, καθότι ἐγίνωσκεν ὅτι ἐκεῖ τὸ ἔντομον ἐκαλλιιεργεῖτο, καὶ φθάσας εἰς τι χωρίον εἶδε κατὰ πρῶτον κῆπον κάκτων. Ὦν βέβαιος ὅτι οἱ κάκτοι ἐκεῖνοι ἦσαν κεκαλυμμένοι ἀπὸ ἔντομα, ἀφίππευσε καὶ ἠρώτησε τὸν ἰδιοκτήτην εἰς τι ἐχρησίμευον ἐκεῖνα τὰ φυτά. Ὁ ἄνθρωπος ἀπήντησεν ὅτι ἦσαν πρὸς διατροφήν τοῦ κόκκου. Τότε ὁ Γάλλος ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν κόκκον· καὶ πολὺ ἐθαύμασεν ὅτε ἐτέθη ἐπὶ τῆς χειρός του, ἰδὼν αὐτὸν οὐχὶ κόκκινον ὡς ἠλπίζεν ἀλλὰ κεκαλυμμένον ὑπὸ κόνεως λευκῆς. Τῷ ἤθεσε κατὰ νοῦν νὰ θραύσῃ ἐπὶ λευκοῦ χάρτου ἓν ἔντομον καὶ τότε λαμπρὸν ἀνεπήδησε χρῶμα. Βεβαιωθεὶς οὕτω ὅτι δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του ἐξηκολούθησε χαίρων τὴν ὁδοιπορίαν του. Φθάσας εἰς Γουαναξάκαν, ἥτις περιγράφεται ὡς ἐν ἐκ τῶν ὠραιστάτων καὶ εὐφωρωτάτων τῆς γῆς μερῶν, ὁ Μονεμβίλλης ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν, καὶ, προσποιούμενος ὅτι οὐδόλως περὶ τῶν ἐντόμων φροντίζει, ἐσχεδίαζε πῶς νὰ τὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν του. Ἐτοιμάζων λοιπὸν μεγάλα τινὰ κιβώτια διὰ νὰ θέσῃ ἐντὸς τὰ φυτὰ μετὰ τῶν ἐντόμων, ἤρχισε νὰ δεικνύῃ μεγάλην πρὸς τὰ ἄνθη κλίσιν, καὶ πορευόμενος εἰς κῆπον ὅπου ἐκαλλιιεργοῦντο καὶ κάκτοι, ἠγόραζε ἄνθη συγνά. Ἐκεῖ, ἐνῶ τῷ προετοιμάζον

άνθοδέςμας, εκείνος παρετήρει και έμάνθανε τόν τρόπον τής καλλιέργειας του φυτού και τής διατροφής του έντόμου. Αφού έμαθε τὰ περι τούτων κατά λεπτόν πρώϊαν τινά, πολύ ένωρίς, έπορεύθη προς τόν ιδιοκτήτην του κήπου, και είπων εις αυτόν ότι ήτο ιατρός και ότι είχεν ανάγκη να κατασκευάση αλειφήν τινά, έζήτησε να αγοράση κλάδους κάκτου κεκαλυμμένους υπό έντόμων. Ο ιθαγενής ουδέν υποπευόμενος έπώλησεν εις αυτόν όσα ήθέλησεν, ό δέ Γάλλος φορτώσας εις δύο ένδοϋς όκτώ ώραίους κλάδους άνεχώρησεν. « Η καρδιά μου » λέγει διηγούμενος τὰ κατά τήν περίπτωσιν ταύτην ό Μονενβίλλης, « έκτύπα πολύ δυνατά, διότι μοι έφαινετο ότι ήρπαζον τό χρυσόμαλον δέρας και ότι έδιωκόμην υπό του φοβερού δράκοντος όστις τό έφύλαττε. Καθ' όλην τήν όδόν έλεγον έν έμαυτώ « τέλος τὰ κατέχω » θά έξεφώνουν δέ από τήν χαράν μου άν δέν έφοβούμην μή φανερωθώ. Έφθασα άπνευστί εις τό ξενοδοχείον, χωρίς να άπαντήσω ουδένα καθ' όδόν. Ητο περι τήν άνατολήν του ήλιου όλοι έκοιμώντο άκόμη έκλεισθην έντός του δωματίου μου και διευθέτησα τὰ φυτά έντός των κιβωτίων τὰ όποια είχα προετοιμάσει.»

Αί δυσκολίαι αί κατά τήν μετακόμισιν και οι κίνδυνοι ήσαν τόσον πολλοί ώστε ότε τὰ φυτά έφθασαν εις Αγ. Δομίγκον μόλις όλίγα έντομα έζων εισέτι επ' αυτών τὰ όλίγα πλην εκείνα έντομα εύρέθησαν άρκετά δια τόν όποϊον μετεκομίσθησαν σκοπόν.

Εις τās χώρας όπου τό έντομον τούτο τρέφεται οι κήποι των κάκτων είναι καλώς περιπεφραγμένοι ίνα μή εισερχόμενα τὰ ζώα ρίπτωσι κάτω τὰ φυτά. Οι κάκτοι φυτεύονται κατά σειράς, περι τούς δύο πόδας ό εις μακράν του άλλου, και εις τρόπον ώστε να δέχωνται πāsαν του ήλιου τήν έπιρροήν. Τό έδαφος πρέπει να διατηρηται καλώς, και όλα τὰ άλλα έντομα να καταστρέφονται εκτός τής άράχνης, ήτις τόν μέν κόκκον ουδέποτε βλέπτει τούς δέ έχθρούς του συλλαμβάνουσα δια των ισών της κατατρώγει. Έργασία δέν απαιτείται μεγάλη ως προς τό φύτευμα και τήν περιποίηση των φυτών φυτεύονται κλάδοι και απαιτούσι δεκαοκτώ μήνας όπως γίνωσι κατάλληλα δια να υποδεχθώσι τό έντομον. Αφού επί έξ έτη διαθρέψωσιν έντομα καταντώσι πλέον άχρηστα και τότε πρέπει

να κοπώσιν, αφού πρώτον τὰ έντομα τεθώσιν επί νέων φυτών.

Η εις Αγ. Δομίγκον καλλιέργεια του κόκκου επέδωκε μέν θαυμασίως, αλλά διήρκεσε μόνον μέχρι τής γαλλικής επανάστασεως, όποτε πāsα επί τής νήσου εκείνης έργασία κατεστράφη. Πρό τινων έτών εισήχθη και εις τινας των δυτικων Ινδιων νήσους κατεχομένας υπό Αγγλων, άλλ' εισέτι είναι άγνωστον κατά πόσον θα επιτύχη. Εις Ισπανίαν και Αλγερίαν έδοκιμάσθη μεθ' ικανής επιτυχίας, άλλ' ή χώρα όπου θαυμασιότατα επέτυχεν είναι ή νήσος Τενερίφη, όπου εισήχθη κατά τό 1835 υπό πράγματι ευγενούς ανθρώπου, επί σκοπώ να έχωσιν οι πτωχοί εργασία περισσοτέραν. Οι κάτοικοι όμως τής Τενερίφης καταγινόμενοι τότε εις τās άμπελους των ουδεμίαν έδωκαν προσοχήν εις τό έντομον, ότε όμως πρό τινων έτών αι άμπελοί των κατεστράφησαν, αυτοι άντι τούτων έφύτευσαν κάκτους, οίτινες τόσον επέδωκαν ώστε ουδεμία άλλη ωφελιμώτερα καλλιέργεια είναι δυνατόν να γείνη εις τήν νήσον, καθότι έν στρέμμα δύναται να παράγη από 300 έως 500 λίτρας κρεμιζίου αξίας 45 έως 75 λιρών άγγλικων. Τὰ έντομα συνάζονται από των φυτών ζώντα και θανατοϋνται έντός βράζοντος ύδατος ή θερμού κλιβάνου. Τήν εισοδείαν δύναται να βλάψη μόνον βροχή ραγδαία ήτις αφαιρεί από των φυτών τὰ έντομα.

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΑΙ ΤΟΥ ΑΤΜΟΥ.

Απ' αρχής οι άνθρωποι έγίνωσκον ότι όταν τό νερόν βράζει εκπέμπει ειδός τι λευκού καπνού τόν όποϊον και ώνόμασαν άτμόν τήν ελαστικήν όμως αυτού δύναμιν και τό δυνατόν τής εφαρμογής αυτής εις τήν βιομηχανίαν και ναυτηλίαν φαίνεται ότι ήγνούσιν. Έν τούτοις Ηρων ό Αλεξανδρεύς, ό έπονομαζόμενος πρεσβύτερος, δια να κινήση μικράν μηχανήν, τήν όποίαν είχεν επινοήσει, μετεχειρίσθη ως κινούν τόν άτμόν, τόν τρίτον πρό Χ. αιώνα, και αυτή είναι ή πρώτη μνημονευομένη εφαρμογή του ως κινούντος μέσου. Η μηχανή συνίστατο εκ σολήνους κυρτωμένου εις τρόπον ώστε να σχηματίξη γωνίαν όρθήν μικράν χοάνη ήτο προσηρμοσμένη εις τήν μίαν άκραν του σωλήνος. Όταν ή τοιαύτη μηχανή στηθη επί

στρόφιγγος, ούτως ώστε ό μέν εις εκ των βραχιόνων αυτής, ό φέρων τήν χοάνη να ήναι όρθιος ό δέ άλλος όριζόντιος, και εκ του άνω χυθη ύδωρ έντός τής χοάνης, τότε τό ύδωρ έξέρχεται από τό άλλον άκρον του σωλήνος, χωρίς να παράξη ουδεμίαν κίνησιν άν όμως ή άκρα του όριζοντίου μέρους κλεισθη, άντ' αυτής δε άνοιχθη όπή προς τό πλάγιον αυτού, τότε ή μηχανή λαμβάνει κίνησιν περιστροφικήν, εναντίαν του εκρέοντος ύδατος και διαρκούσαν όσον και τό ύδωρ εκρέει. Τό αυτό αποτέλεσμα παράγει και ό άτμός όταν διατρέχη τόν κυρτόν σωλήνα ταχέως.

Από των ήμερών του Ηρωνος μέχρι του δεκάτου έβδόμου αιώνος ουδεμία πράξις και ουδεις λόγος περι τής εφαρμογής του άτμού φαίνεται ότι έγειναν, εκτός άν παραδεχθώμεν ότι ό Βλάσκος Γαραίης, όστις υπεσχέθη εις τόν Κάρολον Πέμπτον να κινή πλοία έν καιρώ γαλήνης χωρίς κόπας και χωρίς ιστία, εις τήν δοκιμήν τήν όποίαν έκαμεν έντός του λιμένος τής Βαρκελώνης τήν 17 Ιουνίου ε. ν. 1543 μετεχειρίσθη άτμόν. ό Γαραίης εις ουδένα ήθέλησε να δείξη τήν μηχανήν του, ειδον όμως οι άνθρωποι τήν ώραν τής δοκιμής ότι αυτή συνίστατο εις μέγαν τινά λέβητα βράζοντος ύδατος και δύο μεγάλους τροχούς τετημένους εις τὰ πλευρά πλοίου διακοσίων τόνων χωρητικότητος και ώνομαζομένου Τριάς. Οτι έγεινεν όμως δοκιμή τοιαύτη μόλις τό 1826 έδημοσιεύθη. Τό 1629 έδημοσιεύθη σύγγραμμα του Βράγκα, έν τω όποίω περιγράφεται αιολοπούλη τις, τετημένη επί του πυρός και έχουσα σωλήνα καθόσον τό έντός αυτής ύδωρ έβραζει ό άτμός, έξερχόμενος εκ του σωλήνος, άπήντα τὰ πτερά μικρού τροχού, τοποθετημένου όριζοντίως, και ώθων αυτά, τόν έστρεφεν. Έν τω συγγράμματι τούτω έχομεν λοιπόν τήν δευτέραν μνημονευομένην εφαρμογήν του άτμού, του όποϊου και ή φύσις και ή δύναμις τής ελαστικότητος, ως φαίνεται, ήγνούοντο. Πλην μετά δέκα και όκτώ έτη έγεννήθη ό άνήρ όστις άκολούθως ανσκάλυψε τās βάσεις τής εφαρμογής του.

Ο Διονύσιος Παπίνος έγεννήθη εις Blois τήν 22 Αύγουστου ε. ν. 1647. Οτε ήλθεν εις ήλικίαν έσπούδασε τήν ιατρικήν εις Παρισίους, αλλά φυσικώς έκλινε προς τās φυσικομαθηματικās επιστήμας, όθεν άγόμενος υπό πόθου διακαούς μετέβη εις τήν Αγγλίαν,

όπου ό Βαίλης (Bayle), τόν έδέχθη ως συνεργάτην του και ενήργησε να γείνη δεκτός ως μέλος τής βασιλικής του Λονδίνου Έταιρίας. Έξ Αγγλίας ό Παπίνος μετέβη εις Ιταλίαν όπου απέκτησε μεγάλην φήμην, ως μηχανικός, αλλά και όπου πολύ έδυστύχησεν. Επιστρέψας εις Λονδίνον δέν διέμεινε πολύ, αλλά μετέβη εις Μαρβούργον τής Γερμανίας όπου τω προσεφέρθη ή θέσις καθηγητού των μαθηματικων. Εις Γερμανίαν έμεινεν επί είκοσιν έτη από τό 1687 έως τό 1707 και κατά τό είκοσαετές τούτο διάστημα έξετέλεσε τās επί του άτμού εργασίας του. Οι πρό αυτού έπίστευον ότι τό λευκόν άεροειδές σώμα τό εκ του βράζοντος ύδατος έξερχόμενον, ήτοι ό άτμός, ήτο άήρ. Ο Παπίνος όμως αναγνώρισας ότι δέν ήτο άήρ, αλλά ύδωρ υπό μορφήν άλλην, και ότι τό ούτω μεταμορφούμενον ύδωρ έχει ανάγκην πολύ περισσοτέρας θέσεως ή πριν δια να χωρη, έπωφελήθεις τής ιδιότητος ταύτης κατασκεύασε τήν πρώτην άτμομηχανήν, τήν υπό τής ελαστικότητος του άτμού κινουμένην. Η μηχανή του συνίστατο από μετάλλινον κύλινδρον ουχι μέσα γεμάτον αλλά κοίλον (κούφιον), τό άνω μέρος ήτο όλως δι' όλου άνοικτόν, κάτω κλειστόν, και ώπλισμένον με γλωσσίδα άντλίας. Έντός τής κοιλότητος του κυλίνδρου τούτου έμβολον, ως τό έντός τής άντλίας αναβαίνον και καταβαίνον, καλώς τυλιγμένον, εκλειεν ακριβώς περι τό μέσον τό κοίλωμα. Δια να κινηθη ή μηχανή αυτή εισήγετο εις τόν θυθόν του κοιλώματός της όλίγον ύδωρ, κατεβιάζετο τό έμβολον μέχρι του ύδατος, και έπειτα υπό τήν βάσιν του κυλίνδρου έτίθετο πύρ. Τό ύδωρ μετεβάλλετο εις άτμόν, όστις στενοχωρούμενος έσπρωχνε και άνύψωνε τό έμβολον, άκολούθως άφηρείτο τό πύρ, ό άτμός έψυχραίνετο, μετεβάλλετο πάλιν εις ύδωρ, τό δε έμβολον κατέπιπτε μετά τοςάυτης δυνάμεως ώστε ήδύνατο να σύρη άρκετόν βάρος. Η μηχανή αυτή ήτο βεβαίως άτελεστάτη, ως άτελέστατα είναι πάντα τὰ πρώτα δοκίμια, άλλ' είναι ή βάσις πασων των άτμομηχανων. Κατά τό 1707 ό Παπίνος μετέβη πάλιν εις Αγγλίαν όπου παραγνώρισθεισων των άνακαλύψεων του, έζησεν έν πολλή δυσυχία μέχρι του 1714, όποτε και υποτίθεται ότι απέθανε.

Τοιαύται αι πρώται εφαρμογαί του άτμού, όστις εις όλίγα έτη (από τās αρχάς τής πα-

ρούσης εκατονταετηρίδος), μετέβαλε μέγα μέρος του προσώπου της γης, και μέλλει να το μεταμορφώσει ολόκληρον!

ΗΦΑΙΣΤΙΑ ΕΤΝΑ.

Όρη πυρίπνοα ή ήφαιστια υπάρχουνσι γνωστά εις τὰ διάφορα τῆς γηίνου σφαίρας μας μέρη περί τὰ 400· ἐκ τούτων μόλις ὑπὲρ τὰ ἡμίση δεικνύουσι σημεῖα ὅτι εἰσέτι δὲν ἀπεσβέσθησαν. Ἐν Εὐρώπῃ ὁμως ἐπὶ τὰ μόνον ὑπάρχουσι, καὶ τούτων τὰ τρία εἶναι ἐσβεσμένα· ἀλλὰ ἂν καὶ ἀριθμητικῶς ὀλίγα, ταῦτα εἶναι τὰ καταστρεπτικώτατα πάντων τῶν ἐπὶ γῆς ἡφαιστίων κατὰ τὰς ἐκρίξεις των. Ἐν τῶν ἡφαιστίων τούτων, τὸ ἐπισημώτατον καὶ περιεργώτατον πάντων τῶν τῆς Εὐρώπης, εἶναι ἡ ἐπὶ Σικελίας Ἐτνα.

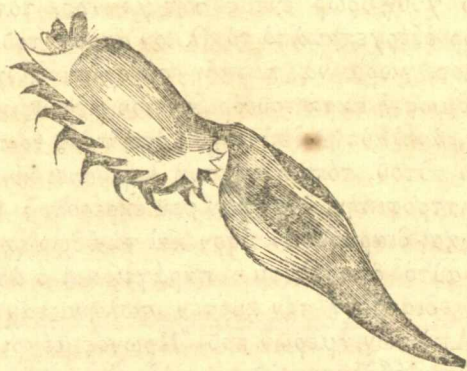
Ὁ περί τὰ 10 Η. Χ. γράφας Διόδωρος ὁ Σικελιώτης ἀναφέρει ἐκρίξεις αὐτῆς συμβάσας 1693 πρὸ Χριστοῦ ἔτη (ἦτοι ὑπὲρ τὰ 3500 ἔτη ἀπὸ σήμερον.)

Αἱ ἐκρίξεις ὁμως αἱ συμβᾶσαι κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους εἶνε πολὺ τρομεραὶ καθότι ἡ ἐκ τῶν κρατήρων αὐτῆς ἐξελθοῦσα διάπυρος λάβα ἐκάλυψε πολλῶν τετραγωνικῶν μιλίων ἐπιφάνειαν, ἔθαψε περί τὰς ἑκατὸν πόλεις καὶ χωρία καὶ κατέστρεψεν οὐχὶ ὀλιγοτέρους τῶν 90,000 ἀνθρώπων. Ἡ κατὰ τὸ 1660 ἐκ τῆς Ἐτνης ἐξελθοῦσα διάπυρος ὕλη ἦτο εἰκοσαπλασία τοῦ ὄγκου τοῦ ὄλου ὄρους· κατὰ δὲ τὸ 1669 ἐκάλυψεν ὀγδοήκοντα τεσσάρων τετραγωνικῶν μιλίων ἐπιφάνειαν καὶ διέφθειρεν 77,000 ἀνθρώπων.

Ἡ βᾶσις τοῦ ὄρους τούτου ἔχει ἐννεήκοντα περίπου μιλίων περιφέρειαν τὸ δὲ ὕψος του ὑπερβαίνει τὰς 10,000 ποδῶν. Τὸ περιεργώτατον δὲ πάντων εἶναι ὅτι ὄλαι αἱ θερμοκρασίαι τοῦ κόσμου ἐπ' αὐτοῦ ἀπαντῶνται. Παρὰ τοὺς πρόποδάς του ἀπαντᾶται ἡ υπερβολικὴ θερμότης τῶν κλιμάτων τῶν τροπικῶν· ὑψηλότερον ἢ θερμοκρασία εἶναι γλυκεῖα· ἐνῶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς του ἡ χιώνειναι αἰώνιος, καὶ ἄνωθεν αὐτῆς καπνός!

Ἡ ὕλη ἡ ἐν καιρῷ ἐκρίξεως ἐκ τοῦ κρατήρος ἐξερχομένη, ἣτις καὶ λάβα καλεῖται, εἶναι τόσοσθερμὴ ὥστε ἂν τεθῆ ἐπ' αὐτῆς ὕελος ἢ ἄργυρος ἀμέσως γίνονται ἀπαλά. Ὁ μόλυβδος ἐπ' αὐτῆς εἰς τέσσαρα λεπτὰ ἀναλύεται.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΦΥΤΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ.

Υπάρχουσι φυτά τινὰ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἄμα καθίστη μύια ἀμέσως κλείουσι τὸ φύλλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθισε, καὶ, συλλαμβάνοντα, θανατοῦσι τὸ ἔντομον. Τοιοῦτον εἶναι τὸ καλούμενον μίρα γγος, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα, ὄντα σπονδιλοειδῆ, ἔχουσι δύο σειρὰς ἀκανθῶν δυναμένων νὰ συγκλείωνται καὶ οὕτω ν' ἀποπνίγωσι τὸ ζῴδιον ὡς καὶ ἡ ἄνω εἰκονογραφία δεικνύει. Ἄλλα φυτὰ πάλιν ἀλλάζουσι θέσιν, ἀλλάζουσι σχῆμα κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις καὶ ἐποχὰς· ἐπωφελοῦνται τοῦ καλοῦ καιροῦ, προφυλάττονται ἀπὸ τὸν κακόν· ἀνοίγουσι τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη των ἐν καιρῷ ἡμέρας, κλείουσι αὐτὰ ἐν καιρῷ νυκτός, ἀλλὰ πρὶν ἢ δύσει ὁ ἥλιος καὶ ἄλλα μετὰ τὴν δύσιν· ἄλλα ἀνοίγουσι τὰ φύλλα διὰ νὰ ὑποδεχθῶσι τὴν βροχὴν ἄλλα κλείουσι αὐτὰ διὰ νὰ τὴν ἀποφύγωσι· τινὰ σρέφονται πρὸς τὸν ἥλιον, ἄλλα ἀποσρέφονται ἀπ' αὐτοῦ. Τὰ φύλλα φυτῶν τινῶν εὐρίσκονται εἰς ἀδιάκοπον κίνησιν διαρκούσης τῆς ἡμέρας, τὴν δὲ νύκτα παραδίδονται εἰς εἶδος ἡσυχίας ἢ ὕπνου. Παρατηρήθη φυτὸν ἔχον τὴν δύναμιν νὰ διευθύνῃ τὰς ρίζας του ἐκεῖ ὅπου αἰσθάνεται τροφήν δι' αὐτὸ, καὶ νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν θέσιν του ὅταν βιασθῆ νὰ ὑποχωρήσῃ ἀπ' αὐτήν. Ἡ βρυωνία, λόγου χάριν, (ἡ πρὸς κατασκευὴν ζύθου χρησιμεύουσα λευκὴ ἄμπελος) περιτυλισσομένη ἀφ' ἑαυτῆς εἰς ξύλον λαμβάνει τὴν ἐκ νότου πρὸς δυσμὰς διευθύνσιν, ὅπως καὶ ὁ ἥλιος· ἐὰν τὴν τυλίξῃ τις κατὰ διευθύνσιν ἀντίθετον ξηραίνεται, ἐκτός ἂν ἀφεθῆ ἐλευθέρᾳ ὁπότε ἐν μιᾷ νυκτὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν φυσικὴν θέσιν τῆς. Τὸ αἰγόκλημα λαμβάνει τινὰ ὁποιαδήποτε διευθύνσιν ἕωσοῦ καταντήσῃ τόσοσθε μακρόν

ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ κρατῆται, τότε μετασχηματίζεται εἰς σπειροειδῆς, καὶ οὕτως ἀποκτᾷ δύναμιν. Ἄν ἀπαντήσῃ ἄλλο φυτὸν ὁμοιον, τότε τὰ δύο τυλίσσονται ὁμοῦ τὸ ἐν σρεφόμενον πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τὸ ἕτερον πρὸς ἀριστερὰ καὶ οὕτως ὑποστηρίζουσιν ἀλλήλα.

Εἶναι πολὺ ἐπίπονον νὰ ἀπαριθμήσωμεν τὰ θαυμάσια τὰ εἰς τὰ διάφορα συστατικά τῶν ἀνθῶν παρατηρούμενα. Διὰ τοῦ μικροσκοπίου ἀνακαλύπτονται ὠραιότητες μεγάλαι. Δι' αὐτοῦ τὰ φύλλα τοῦ πηγάνου φαίνονται πλήρη ὀπῶν, ὡς κηρόμελι. Τὸ φύλλον τοῦ ἐλελισφάκου (φλασκομηλιάς) φαίνεται ὡς τριχωτὸν μάλλινον ὕφασμα, πλήρες κόμβων, κεκοσμημένων μὲ ἀργυροὺς θασάνους (φούντας), καὶ καθωραϊσμένον μὲ ὠραία στρογγύλα κρυστάλινα κομβολόγια ἢ ἐνώτια, προσηρμοσμένα διὰ μικρῶν μίσχων. Τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ φύλλου τῆς ῥοδῆς (τριανταφυλλιᾶς) καὶ μάλιστα τῆς εὐώδους φαίνεται ὡς πεποικιλμένον μὲ ἀργυρον. Εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὅτι τὰ φύλλα τῆς κνίδης (τσουκνίδας) εἶναι πλήρη ἀπὸ μικρὰ ὀξύτατα κέντρα, τὰ ὁποῖα, ἄμα ἐγγίση τις τὸ φύλλον, εἰσχωροῦσιν εἰς τὸ δέρμα, καὶ προξενοῦσι πόνον, ζέστην καὶ πρήξιμον. Ἐνομιζέτο δὲ ὅτι τὰ συμπτώματα ταῦτα προήρχοντο ἐκ τοῦ ὅτι τὰ μικρὰ ἐκεῖνα κέντρα ἀφοῦ εἰσῆρχοντο εἰς τὸ δέρμα ἐθραύοντο καὶ ἔμενον ἐντός. Ἄλλὰ τὸ μικροσκοπίον ἀνακαλύπτει θαυμάσιόν τι εἰς τὸ κοινόν τοῦτο φυτὸν. Τὰ μικρὰ του κέντρα εἶναι ἀπαράλλακτα καὶ ἐνεργοῦσιν ὅπως καὶ τὰ κέντρα τῆς μελίσσης καὶ ἄλλων ζῴφιων ἕκαστον αὐτῶν εἶναι σκληρόν, κοῖλον καὶ ὅσον τὸ δυνατόν ὀξύ (μυτηρόν), ἔχον τρύπαν· πλησίον τῆς ἄκρας. Εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλότητός του εὐρίσκετο σμικρότατον ἀγγεῖον ἢ σακκίδιον πλήρες ἀπὸ διαφανές τι ὑγρὸν. Μόλις ἐγγιχθῆ τὸ κέντρον καὶ ἀμέσως τὸ ὑγρὸν ἐξορμᾷ ἀπὸ τὴν πλησίον τῆς ἄκρας του τρύπαν. Εἶναι δὲ φανερόν ὅτι ἂν τὸ κέντρον μόλις ἐγγιζόμενον διαπερᾷ τὸ δέρμα καὶ τὸ ὑγρὸν του θὰ χύνηται ἐντός τοῦ δέρματος· ἐκ τούτου προέρχεται καὶ ὁ πόνος καὶ τὸ πρήξιμον καὶ ἡ φλόγωσις. Ἐκ τούτου ἐξηγεῖται καὶ τὸ διατι τὰ φύλλα ταῦτα ὅταν ξηρανθῶσι δὲν κεντρῶνουσιν ὡς τὰ χλωρὰ, ἐνῶ ἂν τὸ δυσάρεστον αἰσθημα τὸ ὁποῖον προξενοῦσι προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι τὰ κέντρα των ἐντός τοῦ δέρματος ἐθραύοντο ἔπρεπε νὰ συμβαίη τὸ ἐναντίον,

ἐπειδὴ τὰ κέντρα τῶν ξηρῶν φύλλων ὄντα καὶ αὐτὰ ξηρὰ καὶ ἐπομένως καὶ ὀξύτερα καὶ μᾶλλον εὐθραυστα θὰ εἰσῆρχοντο εὐκολώτερον καὶ θὰ ἐθραύοντο περισσότερον ἐντός τοῦ δέρματος, ἦτοι θὰ ἐπροξένουν καὶ πόνον καὶ πρήξιμον περισσότερον. Ἄλλ' ἀπὸ τὰ ξηρὰ τὸ ὑγρὸν τὸ εἰς τὸ βάθος τοῦ κέντρον λείπει καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὸ κέντρον αὐτῶν εἶναι ἀνεπαίσθητον. Τὸ κάτω μέρος ἄλλου χόρτου φαίνεται ὡς ἐστιγμένον μὲ ἀργυρον τὰ δὲ πλάγιά του πλήρη λευκῶν καὶ διαφανῶν σφαιριδίων κρεμασμένων ὡς ἀναρίθμητα κοσμήματα διὰ μικροτάτων μίσχων. Οὕτως ὅπου καὶ ἂν στραφῶμεν τὸ μέγα τοῦ Θεοῦ βιβλίον, τὸ βιβλίον τῆς φύσεως, εὐρίσκειται ἐνώπιόν μας ἀνοικτὸν ὥστε φθάνει νὰ θέλωμεν καὶ δυνάμεθα νὰ μαυθάνωμεν πάντοτε νέον τι, θελκτικὸν συνάμα καὶ χρησίμον, δυνάμεθα νὰ διδασκώμεθα καὶ χρή-αὐτὰ ἀκόμη τὰ φυτά!

Η ΛΟΥΑΙΑ ΤΠΟ ΜΟΡΦΗΝ ΑΛΛΗΝ.

Ἀπὸ πολλοῦ πάντα τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης εἶναι κεκηρυγμένα κατὰ τῆς δουλείας. Τὸ Ἀγγλικὸν μάλιστα πέμπει καὶ πλοῖα εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς ὅπως, ἐπιτηροῦντα, συλλαμβάνουσι τοὺς δουλεμπόρους καὶ ἐλευθερῶσι τοὺς δούλους. Καὶ ὁμως ἐκ τῶν κατωτέρω, τὰ ὁποῖα ἐπέμφθησαν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν γίνεται φανερόν ὅτι καὶ εἰς αὐτὰ του τὰ σπλάγγνα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν πρωτεύουσάν του ἡ δουλία, καὶ μὲν ὑπὸ μορφήν ἄλλην, ἀλλὰ πάντοτε ἡ δουλία, ὑπάρχει! Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι διὰ νὰ ἐξολοθρευθῆ ἡ κατασχύνουσα αὐτὴ τὴν ἀνθρωπότητα κατάστασις εἰς καὶ μόνος ὑπάρχει τρόπος νὰ ἐξαλειφθῆ δηλαδὴ πρῶτον ἀπὸ τὰς καρδίας τῶν ἀποτελούντων τὰ ἔθνη καὶ τὰς κοινωνίας ἀτόμων ἡ πλεονεξία, ἡ ἀδικία, ἡ ἀσπλαγγνία. Τοῦτο ὁμως οὔτε ὁ ἀπατηλὸς τῆς δύσεως πολιτισμός, οὔτε οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ κατορθώσῃ ἐκτός τῆς ὀρησκείας τῶν πατέρων μας ἦτοι τοῦ Χριστιανισμοῦ τοῦ μεταβάλλοντος πραγματικῶς τὰς καρδίας καὶ ἀπὸ διώκτας Σαύλους, ἀναδεικνύοντος διαπύρους καὶ διαπρισίους Κήρυκας Παύλους ἀπὸ δὲ ληστὰς ἀγίους.

ΑΝΑΠΑΥΘΗΤΙ ΟΤΑΝ ΑΠΟΘΑΝΗΣ,

Πρὸ τινῶν ἐτῶν εἰσῆλθον εἰς τι λεοφο-

ρείον ἐν Λονδίῳ ὁμιλῶν δὲ μετὰ τοῦ ἀμαξηλάτου ἠρώτησα αὐτὸν πόσῃ ὥραν ἀναπαύεται ἐκάστην ἡμέραν.

« Ἐργαζόμεθα ἀπὸ τῆν ἐνάτην τῆς πρωίας ἕως τὸ μεσονύκτιον, Κύριε », ἀπήντησε.

« Πόσῃ ὥραν ἀναπαύεσθε διὰ τὸ γεῦμα; »

« Δεκαπέντε λεπτά διὰ τὸ γεῦμα καὶ ἐξ ἑξ ἑκάστην ὥραν εἶναι ὄλον, τὸ ὅποιον μᾶς παραχωροῦσι. »

« Ἀλλὰ ἀναπαύεσθε τὴν Κυριακὴν. Δὲν ἔχει οὕτως; »

« Τὴν Κυριακὴν; ὄχι Κύριε. Ὁδηγῶ τὴν ἀμαξάν ταύτην ἀπὸ πέντε ἡδὲ μνηῶν, ἀνευ οὐδεμιᾶς ὁποιασδήποτε ἑορτῆς κυριακαὶ καὶ ἐργασίμοι ἡμέραι, δι' ἡμᾶς εἶναι ὅμοιοι. »

« Τί σᾶς λέγει ὁ κύριός σας, ὅταν ζητήσῃτε μίαν ἡμέραν διὰ νὰ ἀναπαυθῆτε; »

« Εὐκόλως δύναται νὰ εἶπῃ ὅ,τι χθὲς πρὸς ἐμὲ εἶπε ζητήσαντά μίαν ἡμέραν: « Ἄναπαύθητι ὅταν ἀποθάνῃς. » δὲν ἔχεις καιρὸν τὸρα νὰ ἀναπαυθῆς. » Λοιπόν, Κύριε, » εἶπεν ὁ ἄνθρωπος στρέφων πρὸς ἐμὲ τὸ ἡλιοκεκαυμένον πρόσωπόν του, « τὸ ζήτημα εἶναι, δυνάμεθα νὰ ἀναπαυθῶμεν ὅταν ἀποθάνωμεν; Ἀμφιβάλλω. »

« Ἀληθῶς, λέγεις » ἀπεκρίθη, « τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ Θεοῦ ὅστις εἶναι κριτὴς μας· εἰς μέρος τι τοῦ Εὐαγγελίου λέγει: « ἄρα ἀπολείπεται Σαββατισμὸς τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ. » « Εἰς ἄλλο δε, ὁμιλῶν περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν πονηρῶν λέγει: « Καὶ ὁ καιρὸς τοῦ βασανισμοῦ αὐτῶν ἀναβαίνει εἰς αἰῶνας αἰῶνων » καὶ οὐκ ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς ὥστε βλέπετε οἱ μὲν ἀγαθοὶ θὰ ἀναπαυθῶσιν ὅταν ἀποθάνωσιν, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ πονηροί. »

« Καλὰ, κύριε, εἶπεν ὁ ἀμαξηλάτης, ἀλλὰ πῶς δύναται τις νὰ γίνῃ καλός; δὲν ἔχω καιρὸν νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐκκλησίαν πάντοτε, ἐργασία, ἐργασία, ἐργασία, σκληρότερα δούλων· οἱ κύριοί μας θὰ δώσωσι λόγον δι' ὅσα μᾶς κάμωσιν. Πλὴν πῶς δύναται τις νὰ γίνῃ καλός; τοῦτο εἶναι τὸ ὅποιον ἐπιθυμῶ νὰ μάθω. »

Ἐν μέσῳ τοῦ ἀκαταπαύστου κρότου τῶν τροχῶν, ὕψωσα τὴν καρδίαν μου πρὸς Ἐκεῖνον, ὅστις ὑπεσχέθη ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα θὰ μᾶς διδάξῃ κατὰ τὴν ἀνάγκην ἐκάστου, καὶ στραφείς πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην εἶπον: « Σκέπτεσάι ποτε περὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ πῶς θὰ πορευθῆς ἐκεῖ; »

« Ὅχι συχνά, κύριε, πρὸ ἐτῶν ἢ μήτηρ μου συνήθιζε νὰ μοι λέγῃ περὶ τοῦ Σωτῆρος αὐτῆς. »

Ἄ! Ἐσυλλογίσθη, ἐὰν ἦχε μητέρα ἣτις προσήχεται, ὁ Θεὸς δύναται ἀκόμη νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς εὐχὰς τῆς καὶ διδάξῃ τὸν υἱὸν τῆς περὶ τῆς ἀναπαύσεως ἣτις ὑπάρχει διὰ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, « Ζῆ ἔτι ἡ μήτηρ σου; » ἠρώτησα.

« Ὅχι, ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ· ἦτο μία καλὴ γυνή. Τώρα καλητέρα αὐτῆς δὲν εὕρισκται. Ἐνταυτῷ δ' ἐμαστίγωσε τοὺς ἵππους αὐτοῦ, ὡς νὰ μὴ ἐγνώριζε τί νὰ πράξῃ ὡς ἐκ τῶν ἀναμνήσεων αἱ ὁπαῖαι τοῦ ἤρχοντο. »

« Ἡ μήτηρ σου σὲ ἐδίδαξε νὰ προσεύχῃσαι; »

« Μάλιστα, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς τὰ ἐλησμόνησα. »

« Πιστεύεις ὅτι ὁ Θεὸς θὰ σὲ εἰσακούσῃ, ἐὰν στρέψῃς πρὸς αὐτὸν τὴν καρδίαν σου; Ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀπέθανε διὰ πάντας· εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι θὰ σὲ εἰσακούσῃ τόσον ἐπὶ τοῦ καθίσματός σου τούτου ὅσον καὶ εἰς ὁποιαδήποτε ἄλλην θέσιν. Ἴσως δὲν ἐνταμνωθῶμεν πλέον, ἀλλὰ με ὑπόσχεσαι νὰ σκεφθῆς περὶ τῶν πραγμάτων τούτων καὶ πάλιν νὰ ἀρχίσῃς νὰ προσεύχῃσαι; »

« Μάλιστα, κύριε, θὰ προσπαθῶ· ἐπιθυμῶ νὰ φθάσω εἰς ἐκείνην τὴν ἀνάπαυσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ μου πρὸ πολλοῦ κατήνησεν. »

Ἐν τούτοις εἶχον φθάσει εἰς τὸ μέρος ὅπου ἠθελον καὶ δώσας πρὸς αὐτὸν μικρὸν τι βιβλίον, τὸ ὅποιον ἔλαβε μετ' εὐχαριστήσεως τὸν ἀφῆκα ἴσως ὅπως μὴ τὸν ἴδω πλέον ποτέ.

Μόνον ἐν τῇ Χριστιανικῇ μονῇ τῆς δόξης ὑπάρχει γῆ ἀναπαύσεως. Ἄς ἀποστρέψωμεν ὄθεν τὸ πρόσωπον ἡμῶν ἐκ τῶν παρερχομένων καὶ ὀλιγοχρονίων πραγμάτων τοῦ καιροῦ καὶ τῆς αἰσθήσεως, ἀπὸ τὰς ἀπάτας καὶ τῆς πονηρᾶς καρδίας· καὶ ἄς στραφῶμεν πρὸς Ἐκεῖνον ὅστις κατέθεσε τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ὅπως εὐρωμεν ἐν αὐτῷ συγχώρησιν, εἰρήνῃ, καὶ χαρὰν καὶ ὅστις ὑπεσχέθη νὰ μᾶς φέρῃ εἰς αἰώνιον πατρίδα. Αἰσθανόμενοι δὲ ὅτι εἶμεθα ξένοι καὶ ἀπόδημοι ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἄς ὑψώσωμεν τὰς καρδίας καὶ διανοίας ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἄνω πραγμάτων· οὕτως, ὅτε ὁ καιρὸς παρέλθῃ, θέλωμεν εἰσελθῆν ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην εἰς ἣν αὐτὸς θὰ

νατος πλέον οὔτε δόνη οὔτε κραυγὴ ὑπάρχει.

(Μετάφρασις Β. Α. Σ.)

ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΤΟΥ ΡΑΒΒΙΝΟΥ ΑΚΙΒΑ.

Βιασθεις ὑπὸ σκληροῦ διωγμοῦ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρίδα του ὁ Ῥαββίνος Ἀκιβάς ἐπλανᾶτο ἐπὶ ξηρῶν καὶ ἀνύδρων ἐρήμων. Λύχνος μόνον τὸν ὅποιον τὴν νύκτα ἤναπτε διὰ νὰ ἀναγινώσκῃ τὸν νόμον καὶ ἀλέκτωρ, τὸν ὅποιον εἶχεν ἀντὶ ὠρολογίου, διὰ νὰ τὸν εἰδοποιῇ τὰς ὥρας καὶ τὸν ἐξυπνίζῃ· καὶ ὁ ὄνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀδοιπόρει, ἦσαν ὅλη του ἡ ἀποσκευή.

Ὁ ἥλιος ἔδυνε βαθυμῶν ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα, ἡ νύξ προεχώρει ταχέως, ὁ δὲ δυστυχὴς πλανήτης δὲν εἴσχευε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλιναί. Κατακουρασμένος καὶ σχεδὸν ἀποκαμωμένος ἦλθε τέλος πλησίον χωρίου. Ἐχάρη λοιπὸν εὐρῶν αὐτὸ κατακημένον, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ὅπου κατοικοῦσιν ἄνθρωποι ἐκεῖ κατοικεῖ καὶ συμπάθεια ἐκεῖ κατοικεῖ καὶ φιλανθρωπία, ἀλλ' ἦτο ἠπατημένος. Ἐζήτησε μέρος νὰ διανυκτερεύσῃ ἀλλὰ δὲν τῷ ἐδόθη. Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀξένων ἐκείνων κατοίκων ἠθέλησε νὰ τὸν δεχθῇ. Ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ ζητήσῃ καταφύγιον εἰς τὸ πλησιόχωρον δάσος. « Εἶναι σκληρὸν » εἶπε, « πολὺ σκληρὸν νὰ μὴ εὕρισκῃται φιλόξενός τις στέγη ἣτις νὰ μὲ προφυλάξῃ ἀπὸ τὰς προσβολὰς τοῦ καιροῦ· ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος καὶ ὅ,τι κάμει εἶναι διὰ τὸ καλὸν μας. »

Ἐκάθησε ὑπὸ δένδρον, ἤψε τὸν λύχνον καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ. Ἀλλὰ μόλις ἀνέγνωσεν ὀλίγον καὶ δυνατὸς ἀνεμὸς τοῦ ἔσθυσε τὸ φῶς. « Πῶς » ἀνέκραξε, « δὲν θὰ δύναμαι λοιπὸν μήτε τὴν προσφιλή μοι μελέτην νὰ ἐξοκολουθῶ; Ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος καὶ ὅ,τι κάμει εἶναι διὰ τὸ καλὸν μας. »

Κατεκλίνθη ἐπὶ τῆς ξηρᾶς γῆς ἐπιθυμῶν ἵνα εἰ δυνατόν κοιμηθῇ ἐπὶ τινος ὥρας, ἀλλὰ μόλις ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ λύχνος ἐλθὼν τοῦ ἐφόνευσε τὸν ἀλέκτορά του. « ὦ, θεέ, τί νέα πάλιν δυστυχία εἶναι αὕτη! » ἐφέλισεν ὁ ἐκθαμβος Ἀκιβάς, « Ἐχασα τὸν ἀγρυπνῶν μου σύντροφον! τίς λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς θὰ μὲ ἀφυπνίσῃ διὰ νὰ μελετῶ τὸν νόμον; Ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος καὶ γινώσκει κάλλιον παντὸς ἄλλου τὸ καλὸν καὶ συμφέρον ἡμῶν τῶν ἀθλίων θνητῶν. » Ἐνῶ εἰσέτι

ἔλεγε ταῦτα, φοβερός τις λέων ἐλθὼν κατέφαγε τὸν ὄνον του.

« Τί θὰ κάμω τώρα! » ἀνέκραξεν ὁ ἐμβρόντητος πλανήτης. « Τὸν λύχνον μου καὶ τὸν ἀλέκτορά μου ἔχασα, ἔχασα τὸν πτωχὸν μου τὸν ὄνον, ἔχασα τὸ πᾶν! Ἀλλ' ἔστω εὐλογημένος ὁ Κύριος, ὅ,τι κάμει εἶναι διὰ καλὸν μας. »

Διήλθεν ἀγρυπνος τὴν νύκτα, τὴν δὲ αὐγὴν σηκωθείς ἐκίνησε πρὸς τὸ χωρίον ἴσως εἰμπορέσῃ νὰ προμηθευθῇ ὄνον τινα ἐκεῖ καὶ δυνηθῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐπίπονον τοῦ ὀδοιπορίου. Ἀλλὰ πόσον ἐθαύμασε μὴ εὐρῶν οὐδεμίαν εἰς τὸ χωρίον ψυχὴν ζῶσαν!

Συμμορία ληστῶν ἐπιπεσοῦσα εἰς τὸ χωρίον τὴν νύκτα, ἐφόνευσε τοὺς κατοίκους καὶ διήρπασε τὰς οἰκίας. Ἀμα ὁ Ἀκιβάς συνῆλθεν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως τῆς ἐκ τῶν φοβερῶν τούτων συμβάντων καὶ ἀμέσως ὕψωσε τὴν φωνὴν του λέγων « Ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ, ἦδη γινώσκω ἐκ πείρας ὅτι οἱ ἀθλιοὶ θνητοὶ εἶναι τυφλοὶ, συχνάκις ἐκλαμβάνοντες τὸ συμφέρον τῶν ὡς κακὸν καὶ τὸ βλαβερόν ὡς σωτήριο! Ἀλλὰ σὺ εἶσαι δίκαιος οἰκτῆρμων καὶ ἐλεήμων! Ἄν οἱ σκληροκάριοι χωρικοὶ δὲν μὲ ἀπεδίωκον διὰ τῆς ἀφιλοξενείας αὐτῶν, ἐκ τοῦ χωρίου τῶν θὰ ἐμεριζόμην ἀναμφιβόλως τὴν τύχην των. Ἄν ὁ ἀνεμὸς δὲν ἔσθυνε τὸν λύχνον μου οἱ λησταὶ βέβαια θὰ ἐβλεπον τὸ καταφύγιόν μου. Ἐννοῶ προσέτι ὅτι ἐλεήσας με μοὶ ἀφῆρεςας συντρόφους ὧν ἡ ταραχὴ ἠδύνατο νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς κακούργους. Ὅθεν εὐλογημένος ἔστω τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας. »

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΒΡΟΦΡΟΣΥΝΗ.

Ἐκαστος ἄνθρωπος ἔχει τὰ ἐλαττώματά του, ὑποπίπτει εἰς τὰ λάθη του, ἔχει τὰς ιδιοτροπίας του. Δὲν παρέρχεται δὲ ὥρα χωρὶς ἕκαστος ἐξ ἡμῶν νὰ μὴ εὕρισκῃται ἐνώπιον πειρασμοῦ προερχομένου ἐκ τῶν ἄλλων· πλὴν ἐὰν ἐπροσέχωμεν εἰς ὅλα, ἐὰν τὰ ἐδένναμεν, ὡς ἡ κοινὴ παροιμία λέγει, εἰς τὸ φιλὸν μανδύλι, ἡ ζωὴ μας θὰ ἦτο ἀνυπόφορος. Ἐὰν δι' ἐκάστην ἐξαφῖν εὐερεθίστου κράσεως, ἐὰν δι' ἐκάστην ἀπότομον φράσιν ἢ λέξιν, τὰ ὅποια ἐν μιᾷ τινι ἡμέρᾳ ἀκούομεν, ἐζητοῦμεν ικανοποιήσεις, ἐξηγήσεις καὶ ταῦτα, ἢ τῆς ἡμέρας ἐκείνης συναλλαγῆ

μας θά ἦτο ἀδύνατος τοῦ κοινωνικοῦ λοιπὸν βίου πᾶσα ἡ τέχνη συνίσταται εἰς τὴν εὐλυγισίαν ἐκείνην διὰ τῆς ὁποίας δυνάμεθα νὰ ἀποφεύγωμεν τὰς παραξενάδας τῶν στρυφῶν χαρακτήρων, τῆς εὐλυγισίας ἐκείνης ἥτις δὲν ζητεῖ νὰ ἐκριζώσῃ, ἢ θεραπεύσῃ διὰ μιᾶς αὐτὰς ὅλας, ἀλλ' ἥτις ῥίπτει ἐπ' αὐτῶν πέπλον ὡς νὰ μὴ τὰς βλέπῃ, ὅταν πρέπη καὶ ἦναι φρόνιμον νὰ φερώμεθα οὕτω. Τοιοῦτον εἶναι τὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ πνεῦμα. Ἡ μικροσκοπικὴ ἐκείνη διύλησις, διὰ τῆς ὁποίας οἱ φιλύποπτοι καὶ φλύαροι λαλοῦν περὶ τῶν σφαλμάτων τῶν ἄλλων, καὶ αἰωνίως κατηγοροῦσι καὶ παραπονοῦνται, ἐξαφανίζεται ἐνώπιον τῆς μεγάλης καὶ λαμπρᾶς ἀγάπης του. Πλὴν, φεῦ πόσον σπάνιον εἶναι εἰς τὴν κοινωνίαν μας τὸ πνεῦμα τοῦτο! οὐδεμία δὲ ἐλπίς δύναται νὰ ὑπάρξῃ ὅτι θά πληθυνθῇ ποτε, ἐωσότου ἕκαστος ἐξ ἡμῶν δὲν ἀρχίσῃ νὰ ἐξετάζῃ τὴν καρδίαν του.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ.

Ἡ ἱστορία τῶν ὑποδημάτων εἶναι πολὺ σκοτεινὴ ἐν τούτοις ὑποδηματοποιὸς τις, Βωδουῖνος καλούμενος, συνέγραψεν ἐμβρηθῆ τινα περὶ τῶν ἀρχαίων ὑποδημάτων πραγματείαν «*De solea veterum*» ἐν ἧ ἡ ἀρχή, ἡ ὕλη, τὸ σχῆμα κτλ. αὐτῶν ἐξετάζονται κατὰ λεπτῶς. Ὁ Βωδουῖνος ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Θεὸς, δώσας εἰς τὸν Ἀδὰμ δέρματα ζῶων ὅπως καλύπτῃ τὴν γύμνωσίν του, δὲν ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ περιπατῇ ἀνυπόδητος, καὶ ὅτι ἀκολούθως οἱ ἄνθρωποι μετεχειρίσθησαν διαφόρους ὕλας πρὸς κατασκευὴν ὑποδημάτων.

Ὁ Πλίνιος λέγει ὅτι Τύχιος τις Βοιωτὸς πρῶτος μετεχειρίσθη ὑποδήματα. Ὁ Ξενοφῶν διηγείται ὅτι εἰς ὄσους ἐκ τῶν μυριῶν Ἑλλήνων, τῶν ἀναβάντων μετὰ τοῦ Κύρου, ἔλειψαν κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τὰ ὑποδήματα οὗτοι ἐκάλυπτον τοὺς πόδας μὲ δέρματα «*βοῶν νεοδάρτων.*» Ὁ Καλιγούλας ἐφόρει ὑποδήματα κεκαλυμμένα ἀπὸ λίθους πολυτίμους, ἐνῶ οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἐφόρου ὑποδήματα κατεσκευασμένα ἐκ τοῦ φλοιοῦ τοῦ παπύρου! Σήμερον καὶ αἱ ὕλαι καὶ ἡ τέχνη τῶν ὑποδημάτων βεβαίως ὅσον τὸ δυνατόν ἐτελειοποιήθησαν, ἐν ὅμως δι' αὐτῶν ἀπεκτήσαμεν νέον βάσανον, καὶ τὸ σφάλμα δὲν εἶναι ὅλον τῶν τεχνητῶν ἀλλὰ

καὶ ἰδικόν μας, τοὺς ἐπαράτους τίλους ἢ κάλους.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Ἐκαστος ἄνθρωπος εἶναι μικρά τις δημοκρατία· ἂν δὲ καὶ πολὺ περιωρισμένη πανταχόθεν εἶναι ὅμως δυσκολώτατον νὰ κυβερνηθῇ. Ἐκαστον ἄτομον εἶναι μικρὸς τις κόσμος· στοιχεῖα τοῦ μικροκόσμου τούτου εἶναι ζωὴ σωματικὴ, οἶαν καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα ἔχουσι, καὶ νοῦς ὅμοιος μὲ τὸν τῶν ἀγγέλων· ὡς ἐκ τῶν ὁποίων τὰ πάντα φαίνονται εὐτυχῶς πως συνηνωμένα ἐν αὐτῷ. Δι' αὐτῶν δύναται νὰ διέλθῃ τὸν κόσμον· νὰ ἐννοῇ τὸ παρὸν, τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον. Ἐν αὐτῷ εὐρίσκονται αἱ βάσεις τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, τοῦ φωτός καὶ τοῦ σκότους· ἐν αὐτῷ προσέτι εὐρίσκονται ἠνωμένα τὰ μᾶλλον ἀντιμαχόμενα στοιχεῖα αἱ μᾶλλον ἀσυμβίβαστοι ποιότητες!

Ἐπιτύμβιον Φραγκλίνου. Ὑπάρχει εἰς Φιλαδέλφειαν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἐπὶ μετρίου τινὸς τάφου κεκαλυμμένου ἀπὸ ἀγρίον χόρτον, ἐν περίπου χιλιόμετρον, μακρὰν τοῦ οἴκου ὅπου ὁ Φραγκλῖνος ἀπέδωκε τὴν τελευταίαν πνοήν, τὸ ἐξῆς περίεργον ἐπιτάφιον, συντεθὲν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου πολλὰ ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου του, καὶ κεχαραγμένον Λατινιστὶ ἐπὶ τῆς καλυπτούσης αὐτὸν μαρμαρίνης πλακός: «*Ἐνταῦθα κεῖται τὸ σῶμα « τοῦ Βενιαμὶν Φραγκλίνου τυπογράφου, « ὅμοιον μὲ τὸ περικάλυμμα παλαιοῦ καὶ « σητοβρώτου βιβλίου, οὗτινος ἀπεσπάσθη ὁ « πῖναξ τῶν περιεχομένων, ἀπεσβέσθησαν οἱ « χαρακτῆρες καὶ ἐθαμπώθη τὸ χρύσωμα. « Ἐν τούτοις αὐτὸ τὸ ἴδιον σύγγραμμα « δὲν ἀπωλέσθη, διότι θέλει ἀναφανῆ ὑπὸ « ἄλλο σχῆμα, ἐν νεωτέρῳ ἐκδόσει ἐπιδι- « ορθωμένη καὶ κεκαθαρμένη σφαλμάτων « ὑπὸ τοῦ Συγγραφέως του. »*

Γ. Κ. Γ.

Εἰς τὸν κόσμον τοῦτον πάντοτε οἱ γόητες προχωροῦν. Ὁ κόσμος ν' ἀλλάξῃ, διὰ χάριν ἡμῶν τρόπος δὲν εἶναι. Ἄλλο δὲν μένει εἰς βλέποντα καὶ νοοῦντα τὰ τοιαῦτα πλὴν ὁ γέλως τοῦ Δημοκρίτου, ἢ ὁ κλαυθμὸς τοῦ Ἡρακλείτου, ἢ καὶ μικτόν τι ἀπὸ τὰ δύο, τοὺς μὲν νὰ γελά, τοῦδε νὰ κλαίῃ.

ΚΟΡΑΗΣ.